

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 639

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 8 iulie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
128.	— Lege privind consacrarea zilei de 8 mai ca „Ziua Victoriei Coaliției Națiunilor Unite în cel de-Al Doilea Război Mondial” 2	[cu referire la dispozițiile art. 15 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului] din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului 4–6	
772.	— Decret pentru promulgarea Legii privind consacrarea zilei de 8 mai ca „Ziua Victoriei Coaliției Națiunilor Unite în cel de-Al Doilea Război Mondial” 2	Decizia nr. 42 din 30 ianuarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 corelate cu cele ale art. 36 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice 7–9	
★			
129.	— Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 25/2024 pentru prorogarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2023 privind stabilirea cadrului general pentru închiderea programelor operaționale finanțate în perioada de programare 2014-2020 3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
773.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 25/2024 pentru prorogarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2023 privind stabilirea cadrului general pentru închiderea programelor operaționale finanțate în perioada de programare 2014-2020..... 3	1.433/C. — Ordin al ministrului justiției privind actualizarea, pentru anul 2025, a numărului posturilor de notar public destinate schimbărilor de sedii ale birourilor notariale..... 10	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 39 din 30 ianuarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. 157 din 5 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)..... 11–15	

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind consacrarea zilei de 8 mai ca „Ziua Victoriei Coaliției
Națiunilor Unite în cel de-Al Doilea Război Mondial”**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se consacră ziua de 8 mai ca sărbătoare a zilei „Victoria Coaliției Națiunilor Unite în cel de-Al Doilea Război Mondial”.

Art. 2. — Parlamentul, Președintele României, Guvernul, prin Ministerul Apărării Naționale, celelalte autorități publice centrale, precum și autoritățile administrației publice locale pot organiza evenimente cu prilejul zilei prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, în calitate de servicii publice, pot include în programele lor emisiuni și/sau aspecte de la manifestările organizate cu ocazia zilei prevăzute la art. 1.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

PREȘEDINTELE SENATULUI
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

București, 7 iulie 2025.
Nr. 128.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru promulgarea Legii privind consacrarea zilei de 8 mai ca
„Ziua Victoriei Coaliției Națiunilor Unite în cel de-Al Doilea
Război Mondial”**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind consacrarea zilei de 8 mai ca „Ziua Victoriei Coaliției Națiunilor Unite în cel de-Al Doilea Război Mondial” și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 7 iulie 2025.
Nr. 772.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 25/2024
pentru prorogarea unor termene prevăzute în Ordonanța
de urgență a Guvernului nr. 36/2023 privind stabilirea cadrului
general pentru închiderea programelor operaționale finanțate
în perioada de programare 2014-2020**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 25 din 11 iulie 2024 pentru prorogarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2023 privind stabilirea cadrului general pentru închiderea programelor operaționale finanțate în perioada de programare 2014-2020, adoptată în temeiul art. I pct. X din Legea nr. 187/2024 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 12 iulie 2024.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
VASILE-DANIEL SUCIU

PREȘEDINTELE SENATULUI
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

București, 7 iulie 2025.
Nr. 129.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 25/2024 pentru prorogarea
unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului
nr. 36/2023 privind stabilirea cadrului general
pentru închiderea programelor operaționale finanțate
în perioada de programare 2014-2020**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 25/2024 pentru prorogarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2023 privind stabilirea cadrului general pentru închiderea programelor operaționale finanțate în perioada de programare 2014-2020 și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 7 iulie 2025.
Nr. 773.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 39

din 30 ianuarie 2025

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4
[cu referire la dispozițiile art. 15 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului]
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea
Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului. Excepția a fost ridicată de Cristina Alina Lavinia Stan în Dosarul nr. 6.417/2/2018* al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 828D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În ceea ce privește aspectele de neconstituționalitate extrinsecă invocate de autoarea excepției arată că dispozițiile de lege criticate nu afectează regimul Ministerului Afacerilor Interne, ci, din contră, contribuie la flexibilizarea activității acestei instituții. Referitor la susținerea potrivit căreia decizia de încetare a raportului de serviciu ar fi lipsită de imparțialitate, reprezentanta Ministerului Public apreciază că aceasta este nefondată, întrucât, în cauză, autoarea excepției este cea care a solicitat încetarea raportului de serviciu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 2 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 6.417/2/2018*, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.** Excepția a fost ridicată de Cristina Alina Lavinia Stan într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a dispoziției de încetare a raportului de serviciu.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1, 20, 26 și 115. În acest sens, arată că prevederile art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 afectează viața profesională, prin aceea că stabilesc ca încetarea raportului de muncă să fie dispusă de către șeful unității Ministerului Afacerilor Interne care are calitatea de ordonator de credite, și nu de către ministru, astfel că analiza cazurilor de încetare a raporturilor de serviciu este lipsită de imparțialitate și obiectivitate. Susține

că dreptul la viață privată include și protecția dreptului la viață profesională și citează, în acest sens, Hotărârea din 29 aprilie 2002, pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Pretty împotriva Regatului Unit*, paragraful 61, Hotărârea din 7 august 1996, pronunțată în Cauza *C. împotriva Belgiei*, paragraful 25, și Hotărârea din 28 mai 2009, pronunțată în Cauza *Bigaeva împotriva Greciei*.

6. De asemenea, autoarea excepției susține că Guvernul nu poate modifica Statutul polițistului printr-o ordonanță de urgență, întrucât dispozițiile art. 115 alin. (6) prevăd interdicția afectării instituțiilor fundamentale ale statului pe calea ordonanțelor de urgență.

7. **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 2 iulie 2018. Din motivarea excepției de neconstituționalitate se constată că autoarea acesteia vizează, în realitate dispozițiile art. I pct. 4 [cu referire la dispozițiile art. 15 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002] din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018, care au următorul cuprins: „**La articolul 15 alineatul (1), după litera c) se introduce două noi litere, literele d) și e), cu următorul cuprins:**

«d) șeful unității Ministerului Afacerilor Interne care are calitatea de ordonator de credite, pentru polițiștii din subordine, alții decât cei prevăzuți la lit. b) și c);»”.

12. Autoarea excepției susține că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 11 privind dreptul internațional și intern, ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 26 privind dreptul la viață privată și de familie și ale art. 115 referitor la delegarea legislativă. De asemenea,

invocă art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la viață privată și de familie.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost invocată într-o cauză în care autoarea a solicitat anularea dispoziției de încetare a raportului de serviciu ca urmare a cererii acesteia, cerere asupra căreia însă a revenit. Încetarea raportului de serviciu s-a realizat cu aplicarea dispozițiilor art. 69 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 360/2002, potrivit căreia încetarea, la cerere, a raporturilor de serviciu ale polițistului se dispune în mod corespunzător de către persoanele care, potrivit art. 15, au competența de acordare a gradelor profesionale. Dispozițiile art. 15 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 360/2002, așa cum au fost completate prin art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018, stabilesc că acordarea gradelor profesionale se face prin avansare de către șeful unității Ministerului Afacerilor Interne care are calitatea de ordonator de credite, pentru polițiștii din subordine, alții decât cei prevăzuți la lit. b) și c). Anterior modificărilor și completărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018, art. 15 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 prevedea că acordarea gradelor profesionale se făcea prin avansare de către: a) Președintele României, pentru ofițerii de poliție la gradul de chestor de poliție, chestor principal de poliție, chestor-șef de poliție și chestor general de poliție, la propunerea ministrului administrației și internelor; b) ministrul administrației și internelor, pentru ceilalți ofițeri de poliție, la propunerea inspectorului general al Poliției Române; c) inspectorul general al Poliției Române și șefii celorlalte structuri ale Ministerului Administrației și Internelor, potrivit competențelor stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor, pentru agenții de poliție.

14. Autoarea excepției formulează atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă, ce privesc conținutul dispozițiilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018.

15. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea observă că autoarea excepției susține că cele arătate de Guvern în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2018 nu justifică și nu se referă la modificarea art. 15 din Legea nr. 360/2002.

16. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la art. 115 alin. (4) din Constituție (spre exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

17. Situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență. Ordonanța de urgență nu constituie o alternativă aflată la discreția Guvernului, prin care acesta și-ar putea încălca obligația sa constituțională de a asigura, în vederea îndeplinirii programului său de guvernare, reglementarea prin lege, de către Parlament, a relațiilor ce constituie obiectul acestei reglementări (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998). De asemenea, în accepțiunea Deciziei nr. 258 din 14 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 341 din 17 aprilie 2006, inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență în sensul arătat. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art. 115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și — ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice — în orice domeniu.

18. Analizând preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2018, Curtea reține că, în legătură cu prevederile de lege criticate, Guvernul a menționat că evoluția societății și dinamica unor activități reclamă flexibilizarea și descentralizarea mecanismului de acordare a gradelor profesionale pentru ofițerii de poliție, mai ales că acesta constituie o referință pentru stabilirea unor competențe administrative în diferite domenii de activitate. În contextul unor modificări mai ample aduse Statutului polițistului prin aceeași ordonanță de urgență, impuse de situația extraordinară generată de deficitul major de personal acumulat, determinat de numărul mare de pensionări și de aprobarea unor cifre de școlarizare inferioare nevoilor instituționale, având în vedere necesitatea modificării urgente a Legii nr. 360/2002 ca urmare a constatării neconstituționalității unor dispoziții legale ce afectau Statutul polițistului, precum și necesitatea stabilirii unor măsuri imediate care să prevină afectarea capacității de îndeplinire a misiunilor și scăderea gradului de asigurare a ordinii publice, Curtea apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 întrunește condiția existenței unei situații extraordinare. Această situație a impus adoptarea de urgență a unor măsuri menite atât să adapteze Statutul polițistului unei situații marcate de criză, cât și să prevină efectele negative pe care lipsa unor asemenea măsuri le-ar putea avea asupra siguranței și ordinii publice. Prin urmare, Curtea apreciază că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 53/2018 s-a realizat cu respectarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție.

19. În continuare, analizând critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, întrucât dispozițiile art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 ar afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, în cazul de față Ministerul Afacerilor Interne, Curtea Constituțională reține că, așa cum s-a statuat în jurisprudența sa anterioară, regimul constituțional al instituțiilor fundamentale ale statului vizează toate componentele care definesc regimul juridic al acestora — structura organizatorică, funcționarea, competențele, resursele materiale și financiare, numărul și statutul personalului, salarizarea, categoria de acte juridice pe care le adopta etc. (a se vedea Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009).

20. Cu privire la sensul dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea a statuat că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că „nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale” și că „nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă „afectează”, dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.

21. Examinând dispozițiile de lege prin prisma acestor repere jurisprudențiale, Curtea reține că descentralizarea mecanismului de acordare a gradelor profesionale pentru ofițerii de poliție, respectiv a celui de încetare a raportului de serviciu constituie o măsură menită să flexibilizeze activitatea instituțională. Susținerile autoarei excepției, potrivit căreia aceste măsuri ar afecta imparțialitatea actului de încetare a raportului de serviciu, favorizând un comportament abuziv din partea conducătorului ierarhic, reprezintă o simplă presupunere, nesusținută însă de argumente care să îi dovedească temeinicia. Este adevărat că, în raporturile de muncă, în general, și în raporturile de serviciu, în special, poziția ierarhic superioară a angajatorului, respectiv a șefului unității, în cazul analizat, poate lăsa loc unor atitudini abuzive. Aceasta nu este însă o consecință *de plano* a legii. În măsura în care legea prevede condiții clare de încetare a raportului de muncă/de serviciu și permite accesul la justiție atunci când aceste condiții legale nu au fost respectate, Curtea apreciază că nu se poate reține o afectare a drepturilor persoanei angajate sau, în speță, a statutului polițistilor. Curtea

amintește că, potrivit dispozițiilor art. 366 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, dispozițiile acestui act normativ constituie cadrul general în materia funcției publice și a funcționarilor publici și se aplică și funcționarilor publici cu statut special, acolo unde legea specială nu prevede altfel. Dispozițiile art. 533 din aceeași ordonanță de urgență reglementează elementele pe care trebuie să le conțină în mod obligatoriu actul administrativ de încetare a raporturilor de serviciu, iar dispozițiile art. 69 din Legea nr. 360/2002 prevăd situațiile în care poate înceta raportul de serviciu al polițistului. Curtea mai reține că, potrivit dispozițiilor art. 533 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, actele administrative întocmite cu nerespectarea dispozițiilor art. 528-533 din aceeași ordonanță sunt nule de drept. Nulitatea se constată de instanța de contencios administrativ competentă, în condițiile legii, iar potrivit dispozițiilor art. 536 din același act normativ, cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.

22. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile legale oferă un cadru clar referitor la încetarea raportului de serviciu al polițistului, instituind, deopotrivă, posibilitatea de acces la instanța de judecată în cazul în care acest cadru nu este respectat. Așa fiind, Curtea apreciază că susținerile privind încălcarea prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție sunt neîntemeiate.

23. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate pe care autoarea excepției le aduce dispozițiilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 în raport cu prevederile art. 26 din Constituție și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că, în motivarea excepției, sunt invocate cauze ale Curții Europene a Drepturilor Omului în care s-a statuat că art. 8 din Convenție protejează dreptul la dezvoltarea personală și dreptul de a stabili și dezvolta relații cu alte persoane și cu lumea înconjurătoare (Hotărârea din 29 iulie 2002, pronunțată în Cauza *Pretty împotriva Regatului Unit*, paragraful 61), precum și că noțiunea de viață privată cuprinde și dreptul unei persoane de a forma și dezvolta relații cu alte ființe umane, inclusiv relații de natură profesională sau de afaceri (Hotărârea din 7 august 1996, pronunțată în Cauza *C. împotriva Belgiei*, paragraful 25). Totodată autoarea excepției a arătat că, potrivit jurisprudenței

aceleiași instanțe europene, nu există niciun motiv de principiu pentru a considera că „viața privată” exclude activitățile profesionale (Hotărârea din 28 mai 2009, pronunțată în Cauza *Bigaeva împotriva Greciei*, paragraful 23).

24. Față de aceste critici, Curtea reține că aspectele invocate de autoarea excepției vizează, în esență, exercitarea dreptului la muncă. Prevederile art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale oferă o protecție acestui drept prin aceea că, alături de dreptul persoanei la viață privată intimă, personală și dreptul persoanei la un mediu înconjurător sănătos, acest articol protejează, așa cum reiese din jurisprudența Curții de la Strasbourg, și dreptul la viață privată socială, care presupune dreptul individului de a stabili și de a dezvolta relații cu semenii săi.

25. Prevederile art. 26 din Constituție, care se referă la respectarea și ocrotirea vieții intime, familiale și private, sunt interpretate, în temeiul prevederilor constituționale ale art. 11 și 20, în acord cu cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului cu privire la aceste noțiuni. Cu toate acestea, Curtea observă că, spre deosebire de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Constituția României consacră în mod distinct, în art. 41, dreptul la muncă și la protecția socială a muncii. Sub protecția acestui articol constituțional intră și stabilitatea muncii. În acest sens, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că dreptul la muncă este un drept complex, ce implică diferite aspecte, dintre care libertatea alegerii profesiei și a locului de muncă reprezintă numai una dintre componentele acestui drept. Astfel, odată dobândit un loc de muncă, acesta trebuie să se bucure de o serie de garanții care să îi asigure stabilitatea, neputând fi de conceput că prevederile constituționale ar asigura libertatea de a obține un loc de muncă, dar nu și garantarea păstrării acestuia, cu respectarea, evidentă, a condițiilor și limitelor constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, paragraful 30).

26. Motivele pe care autoarea excepției le invocă pentru a susține încălcarea dreptului său la muncă se referă, în mod similar criticii formulate în raport cu prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, la faptul că dispozițiile de lege criticate lipsesc de imparțialitate decizia de încetare a raportului de serviciu. Astfel, considerentele reținute mai sus cu privire la această critică sunt valabile și în această privință, neputându-se constata, în consecință, în cazul analizat, încălcarea dreptului la muncă.

27. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristina Alina Lavinia Stan în Dosarul nr. 6.417/2/2018* al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. I pct. 4 [cu referire la dispozițiile art. 15 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului] din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 42

din 30 ianuarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 corelate cu cele ale art. 36 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 corelate cu cele ale art. 36 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Salariaților din Agenția Domeniilor Statului din București, în numele și pentru Georgeta Badea, în Dosarul nr. 22.241/3/2021 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.513D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 3.548D/2021, nr. 3.549D/2021, nr. 3.853D/2021 și nr. 3.854D/2021, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a acelorși dispoziții de lege, excepție ridicată de Mariana Florea, de Sindicatul Salariaților din Agenția Domeniilor Statului din București, în numele și pentru Emilia-Liliana Voican, de Ionuț Dragoș Făinoiu și de Silvia Cazan în dosarele nr. 22.149/3/2021, nr. 22.162/3/2021, nr. 22.146/3/2021 și nr. 22.234/3/2021 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentanta Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 3.548D/2021, nr. 3.549D/2021, nr. 3.853D/2021 și nr. 3.854D/2021 la Dosarul nr. 3.513D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 176 din 21 martie 2024.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 16 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 22.241/3/2021, încheierile din 9 noiembrie 2021, pronunțate în dosarele nr. 22.149/3/2021 și nr. 22.162/3/2021, și încheierile din 24 noiembrie 2021, pronunțate în dosarele nr. 22.146/3/2021 și nr. 22.234/3/2021, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 corelate cu cele ale art. 36 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2018 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Salariaților din Agenția Domeniilor Statului din București, în numele și pentru membrele sale Georgeta Badea și Emilia-Liliana Voican, de Mariana Florea, de Ionuț Dragoș Făinoiu și de Silvia Cazan în cauze având ca obiect soluționarea unei acțiuni în răspundere patrimonială.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispozițiile art. 23 din Legea-cadru nr. 153/2017, corelate cu art. 36 alin. (1), art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din aceeași lege, sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că sporul pentru condiții de muncă vătămătoare se acordă numai acelor persoane care au atins, prin majorările salariale acordate începând cu data de 1 ianuarie 2018, nivelul salariului de bază prevăzut de lege pentru anul 2022, deoarece încalcă principiile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 34 alin. (1), art. 41 alin. (2) și art. 53 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

9. În practică, aceste dispoziții sunt interpretate atât de către Curtea de Conturi, cât și de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, în sensul că sporul pentru condiții vătămătoare de muncă poate fi acordat doar personalului căruia i se aplică dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv cel care a ajuns la nivelul grilei de salarizare din anul 2022.

10. Autorii excepției arată că sporul reglementat în art. 23 din Legea-cadru nr. 153/2017 reprezintă în sine una dintre măsurile prin care legiuitorul înțelege să asigure dreptul la ocrotirea sănătății și dreptul la măsuri de protecție socială, așa cum acestea sunt statuate în Constituție. Din acest punct de vedere, sunt relevante dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 917/2017 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea locurilor de muncă, a categoriilor de personal, a mărimii concrete a sporului pentru condiții de muncă, precum și a condițiilor de acordare a acestuia pentru familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” din administrația publică centrală, care definesc sporul pentru condiții de muncă drept reprezentând o compensație financiară a riscurilor, acordată personalului care își desfășoară activitatea în condiții de muncă vătămătoare, iar condițiile de muncă vătămătoare ca reprezentând totalitatea situațiilor care implică risc de îmbolnăvire și/sau contagiune directă sau indirectă, respectiv riscuri asociate datorate condițiilor specifice de desfășurare a activității.

11. Așa fiind, stabilirea categoriilor de personal îndreptățite la măsuri pentru realizarea dreptului la ocrotire a sănătății și a dreptului la măsuri de protecție socială, în funcție de depășirea sau nu a grilei de salarizare din anul 2022, fără a se ține seama de existența concretă a condițiilor de risc în care personalul își desfășoară efectiv activitatea, recunoscute astfel prin buletinele de expertizare ca fiind condiții vătămătoare pentru sănătate, duce la încălcarea dreptului la ocrotirea sănătății.

12. Totodată, este nesocotit principiul egalității în drepturi prin excluderea de la dreptul la ocrotirea sănătății fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

13. De altfel, așa cum a arătat Avocatul Poporului în cadrul punctului de vedere formulat și reținut în Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin Hotărârea nr. 797/2019, a considerat că „acordarea diferențiată a sporului de muncă în condiții vătămătoare doar salariaților ale căror salarii de bază sunt mai mari decât cele stabilite pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorării salariale reglementate reprezintă discriminare. Valoarea salariului de bază stabilită prin lege nu face ca munca efectivă a petenților să fie lipsită de riscul de îmbolnăvire ori să scadă acest risc. În acordarea sporului de muncă în condiții vătămătoare sunt relevante existența sau nu a condițiilor deosebite de muncă, potrivit buletinelor de expertizare a locurilor de muncă, și nu nivelul de salarizare a angajaților”.

14. Deși Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 110 din 23 februarie 2021, a reținut că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție, și că opțiunea legiuitorului în domeniul salarial nu poate fi cenzurată de instanța constituțională sub aspectul stabilirii unor reguli noi privind acordarea unor drepturi salariale suplimentare ce nu au relevanță constituțională, deci care nu țin indisolubil de dreptul la muncă sau la salariu, autorii excepției consideră că acest punct de vedere nu este aplicabil în cauză, deoarece analiza Curții Constituționale în cadrul respectivei decizii a fost făcută exclusiv din perspectiva respectării principiului dreptului la muncă sau la salariu.

15. În esență, nu pot fi considerate constituționale niște dispoziții legale potrivit cărora o persoană nu are dreptul la compensație pentru riscul de îmbolnăvire pe care îl suportă lucrând într-o instituție a statului doar pentru că are salariul cu câteva zeci de lei mai mic decât al altei persoane aflate într-o situație identică, exceptând nivelul salarial.

16. Trebuie avut în vedere faptul că și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a reținut, în paragrafele 82 și 83 din Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, că, deși prin natura sa sporul pentru condiții vătămătoare este un tip de spor ce nu are nicio legătură cu nivelul salariului, ci cu condițiile efective de muncă și numărul factorilor de risc reținuți în mod concret în buletinul de expertizare, nu pot fi valorizate considerentele titularului sesizării referitoare la încălcarea principiului egalității de tratament juridic și nu se poate trece peste dispoziția concretă a legii pentru a da eficiență unui principiu juridic, având în vedere că aceasta este o problemă de legiferare, și nu de interpretare a legii.

17. Autorii excepției apreciază că poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție evidențiază faptul că există deficiențe în modul de legiferare a sporului pentru condiții vătămătoare în cadrul Legii-cadru nr. 153/2017, fiind încălcate principii și drepturi reglementate de Constituție.

18. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 3.513D/2021, în mod contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate. În dosarele Curții Constituționale nr. 3.548D/2021, nr. 3.549D/2021, nr. 3.853D/2021 și nr. 3.854D/2021, Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât generează diferențe de tratament în cadrul aceleiași categorii de personal, fără a ține seama de existența concretă a condițiilor de risc în care personalul își desfășoară efectiv activitatea.

19. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

20. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

21. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

22. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 23 corelate cu cele ale art. 36 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 23: „*Locurile de muncă și categoriile de personal, precum și mărimea concretă a sporului pentru condiții de muncă prevăzută în anexele nr. I-VIII și condițiile de acordare a acestuia se stabilesc, în cel mult 60 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin regulament-cadru elaborat de către fiecare dintre ministerele coordonatoare ale celor 6 domenii de activitate bugetară, respectiv învățământ, sănătate și asistență socială, cultură, diplomație, justiție, administrație, de către instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, precum și de către autoritățile publice centrale autonome, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea fiecăruia dintre ministerele coordonatoare, a fiecăreia dintre instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională sau a fiecăreia dintre autoritățile publice centrale autonome, cu avizul Ministerului Muncii și Justiției Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice și cu consultarea federațiilor sindicale reprezentative domeniului de activitate.*”;

— Art. 36 alin. (1): „(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, reîncadrarea personalului salariat potrivit prezentei legi se face pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38.”;

— Art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6): „(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2017:

a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(4) În perioada 2019-2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul

2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h). (...)

(6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

23. Curtea observă că autorii excepției critică aceste texte de lege în interpretarea dată prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 22 ianuarie 2021.

24. Autorii excepției consideră că aceste dispoziții de lege sunt contrare următoarelor prevederi din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 34 alin. (1) privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 41 alin. (2) referitor la protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, relevante fiind, în acest sens, Decizia nr. 110 din 23 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 26 mai 2021, și Decizia nr. 176 din 21 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 10 septembrie 2024.

26. În considerentele deciziilor mai sus amintite, Curtea a observat că, prin Decizia nr. 27 din 26 octombrie 2020 referitoare la recursul în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor anexei nr. VIII cap. II lit. A secțiunea II pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (3), (4) și (6) din același act normativ, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii și a stabilit că, „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor anexei nr. VIII cap. II lit. A secțiunea II pct. 6 subpct. 6.2 lit. a) pct. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (3), alin. (4) și alin. (6) din același act normativ, personalul din instituțiile publice sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor care este încadrat și își desfășoară activitatea în specialitatea funcțiilor specifice prevăzute în anexă beneficiază de sporul

pentru condiții de muncă vătămătoare/periculoase, astfel cum este reglementat de Legea-cadru nr. 153/2017, de la data la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin egale sau mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate.”

27. Curtea Constituțională a reținut, în esență, că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție, și că legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. Totodată, în mod implicit, a admis Curtea, această marjă largă de apreciere a legiuitorului nu este absolută. Astfel, în paragraful 16 al Deciziei nr. 110 din 23 februarie 2021, precizat, Curtea a statuat că opțiunea legiuitorului în domeniul salarial nu poate fi cenzurată de instanța constituțională sub aspectul stabilirii unor reguli noi privind acordarea unor drepturi salariale suplimentare ce nu au relevanță constituțională, deci care nu țin indisolubil de dreptul la muncă sau la salariu.

28. Totodată, în paragrafele 62 și 63 din Decizia nr. 176 din 21 martie 2024, precizat, Curtea a reținut că legiuitorul deține o marjă de apreciere considerabilă și în ceea ce privește modalitatea în care își îndeplinește obligația instituită în art. 34 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice. Prin urmare, în ceea ce privește instituirea (sau neînstituirea) unor sporuri care să atenueze impactul pe care condițiile nocive de muncă îl au asupra sănătății persoanelor, iar în cazul instituirii, conținutul concret al acestora, statul beneficiază de o largă marjă de apreciere. Astfel, stabilirea intervalului temporal pentru care sporurile pentru condiții de muncă vătămătoare se acordă (sau nu), a cuantumului acestora, a categoriilor de beneficiari etc. este o decizie cu privire la care, în mod inevitabil și deci necesar, legiuitorul trebuie să beneficieze de o largă marjă de apreciere.

29. În prezenta cauză, Curtea apreciază însă că ceea ce a determinat ridicarea excepției de neconstituționalitate implică aspecte ce privesc modul de interpretare și aplicare a textelor de lege criticate cu privire la acordarea sporului pentru condiții vătămătoare de muncă.

30. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 corelate cu cele ale art. 36 alin. (1) și ale art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților din Agenția Domeniilor Statului din București, în numele și pentru Georgeta Badea și Emilia-Liliana Voican, de Mariana Florea, de Ionuț Dragoș Făinoiu și de Silvia Cazan în dosarele nr. 22.241/3/2021, nr. 22.149/3/2021, nr. 22.162/3/2021, nr. 22.146/3/2021 și nr. 22.234/3/2021 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

**privind actualizarea, pentru anul 2025,
a numărului posturilor de notar public destinate
schimbărilor de sedii ale birourilor notariale**

Având în vedere Hotărârea nr. 32 din 24.04.2025 a Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România privind propunerile de actualizare, pentru anul 2025, a numărului posturilor de notar public destinate schimbărilor de sedii ale birourilor notariale, precum și Hotărârea nr. 51 din 1.07.2025, prin care se aprobă propunerea Camerei Notarilor Publici Alba Iulia de a nu vacanta niciun post în localitatea Sibiu, circumscriptia Judecătorei Sibiu, pentru actualizarea numărului de posturi de notar public, pentru anul 2025, și prin care se mențin propunerile formulate prin Hotărârea nr. 32 din 24.04.2025 a Consiliului Uniunii,

în conformitate cu dispozițiile art. 21 alin. (2) și alin. (3) lit. d) din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 31 lit. d) din Regulamentul de aplicare a Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 2.333/C/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 592/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Numărul de 2.960 de posturi de notar public, dintre care 2.696 de posturi de notari publici în funcție, 198 de posturi de notari publici suspendați din exercițiul funcției, 56 de posturi vacante destinate notarilor stagiați care vor promova examenul de definitivat, 10 posturi vacante destinate persoanelor care au cel puțin 6 ani vechime în funcții de specialitate juridică și care vor promova concursul de dobândire a calității de notar public, se actualizează, pentru anul 2025, cu 30 de posturi vacante destinate schimbărilor de sedii ale birourilor notariale, potrivit anexelor nr. 1-16.

Art. 2. — Posturile de notar public actualizate, pentru anul 2025, destinate schimbărilor de sedii ale birourilor notariale sunt prevăzute în anexele nr. 1-15, întocmite pentru fiecare Cameră a notarilor publici, și în anexa nr. 16, cuprinzând situația centralizată.

Art. 3. — Anexele nr. 1-16*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Serviciul profesii juridice conexe și Uniunea Națională a Notarilor Publici din România vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin. Un exemplar al ordinului se comunică Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul justiției,
Roxana Simona Momeu,
secretar de stat

București, 3 iulie 2025.
Nr. 1.433/C.

*) Anexele nr. 1-16 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 157

din 5 mai 2025

Dosar nr. 3.033/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Adina Georgeta Ponea	— pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Cristina Dobrescu	— judecător la Secția I civilă
Marioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Craiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Bercaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 3.033/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Raluca Emilia Leote, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizările

conexate formulate de Tribunalul Galați — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.873/121/2023, și de Tribunalul Prahova — Secția I civilă, în Dosarul nr. 4.439/105/2022.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, pârâta Direcția de Sănătate Publică Prahova formulând un punct de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizărilor conexate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Galați — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 21 noiembrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.873/121/2023, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

Dacă personalul ce este încadrat în cadrul unei unități medico-sociale putea beneficia de stimulente de risc prevăzute la art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin decontate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență, astfel cum a fost modificată, în condițiile în care unitatea medico-socială a furnizat servicii sociale și medicale fără să dețină licență de funcționare și certificat de acreditare.

8. Ulterior, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost înregistrată, cu nr. 487/1/2025, sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.439/105/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

Dacă asistenții personali ai persoanelor cu handicap grav pot beneficia de stimulente de risc aferente perioadei 15.03.2020-15.05.2020, în baza dispozițiilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020, pentru aprobarea unor măsuri de sprijin decontate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

9. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin decontate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 82/2020, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020*)

„Art. 7. — (...) (5) Se aprobă acordarea unui stimulent de risc în cuantum de 2.500 lei brut, pe lună, pentru personalul din domeniul asistenței sociale și comunitare, indiferent de forma de organizare a furnizorului de servicii sociale, implicat direct în sprijinirea și/sau îngrijirea persoanelor în vârstă, a copiilor, a persoanelor cu dizabilități și a altor grupuri vulnerabile, pe

perioada stării de urgență, din fondul de salarii al unității angajatoare, prin transferuri de la bugetul de stat, de la titlul VI «Transferuri între unități ale administrației publice» sau de la alte titluri unde sunt bugetate sume cu această destinație, prin ordonatorul principal de credite, sau din fonduri europene.”

10. Este de menționat că, începând cu 26 iunie 2021, când au intrat în vigoare modificările aduse prin Legea nr. 166/2021 privind modificarea și completarea art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin decontate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență (Legea nr. 166/2021), art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 are următorul conținut:

„Art. 7. — (...) (5) Se aprobă acordarea, o singură dată, a unui stimulent de risc în cuantum de 2.500 lei brut, pentru angajații centrelor rezidențiale de îngrijire și asistență a persoanelor vârstnice, centrelor rezidențiale pentru copii și adulți, cu și fără dizabilități, precum și pentru angajații centrelor rezidențiale destinate altor categorii vulnerabile, ale furnizorilor publici și privați, prevăzute în Nomenclatorul serviciilor sociale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 867/2015 pentru aprobarea Nomenclatorului serviciilor sociale, precum și a regulamentelor-cadru de organizare și funcționare a serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare, care au fost izolați preventiv la locul de muncă pe perioada stării de urgență. Furnizorii de servicii sociale au obligația de a fi acreditați, iar serviciile sociale din subordinea lor să fie licențiate sau, după caz, să dețină aviz de înființare sau reorganizare ori plan de restructurare avizat.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

Dosarul nr. 1.873/121/2023 al Tribunalului Galați — Secția I civilă

11. Prin Cererea înregistrată la data de 9 mai 2023 pe rolul Tribunalului Galați — Secția I civilă, cu nr. 1.873/121/2023, reclamanta C.A. a solicitat, în contradictoriu cu Unitatea Medico-Sanitară X, obligarea pârâtei la plata stimulentului de risc în valoare de 2.500 lei, prevăzut de art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020, așa cum a fost modificat de dispozițiile Legii nr. 82/2020.

Dosarul nr. 4.439/105/2022 al Tribunalului Prahova — Secția I civilă

12. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova cu nr. 4.439/105/2022, la data de 25 octombrie 2022, reclamantii le-au chemat în judecată pe pârătele Administrația Serviciilor Sociale Comunitare P., municipiul P. și Direcția de Sănătate Publică P., solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună, printre altele, obligarea pârâtei Administrația Serviciilor Sociale Comunitare P. la acordarea stimulentului de risc pentru reclamantele asistent personal, în cuantum total de 5.000 lei, aferent perioadei 15.03.2020-15.05.2020, în baza prevederilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 82/2020, și actualizarea acestor sume cu indicii de inflație și, respectiv, cu dobânda legală de la data la care se datorau și până la data plății efective a sumelor datorate.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

13. Instanțele de trimitere au apreciat că sesizările în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile îndeplinesc condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

14. Părțile au depus puncte de vedere privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Dosarul nr. 1.873/121/2023 al Tribunalului Galați — Secția I civilă

15. Instanța de trimitere a reținut, în esență, că, prin raportare la dispozițiile art. 7 alin. (5) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2020, precum și la faptul că angajații pârâtei au fost izolați preventiv la locul de muncă, iar condiția acreditării unității excedează atribuțiilor acestora, având în vedere și motivul legiuitorului pentru acordarea acestui stimulent, rezultă că cererea de chemare în judecată este admisibilă în spiritul legii.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

16. În raport cu întrebările cu care a fost sesizată instanța supremă în prezentul dosar, nu a fost necesară consultarea jurisprudenței instanțelor naționale.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

17. A fost identificată o decizie relevantă a Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv: Decizia nr. 26 din 14 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1230 din 21 decembrie 2022.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

18. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

19. Sintetizând chestiunile asupra cărora instanțele de trimitere au solicitat Înaltei Curți de Casație și Justiție să dea o dezlegare prealabilă, se constată că aspectele în discuție sunt legate de:

— eligibilitatea personalului încadrat într-o unitate medico-socială de a beneficia de stimulentul de risc prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020, în condițiile în care unitatea respectivă nu deținea licență de funcționare și certificat de acreditare, respectiv dacă lipsa acestor documente de autorizare afectează dreptul personalului la stimulentul de risc;

— eligibilitatea asistenților personali ai persoanelor cu handicap grav de a beneficia de stimulentul de risc prevăzut la art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 în perioada 15.03.2020-15.05.2020 (starea de urgență).

20. Examinând condițiile de admisibilitate necesar a fi întrunite pentru declanșarea mecanismului de interpretare constând în pronunțarea unei hotărâri prealabile asupra unor chestiuni de drept, Înalta Curte constată că sesizările au fost transmise instanței supreme în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024 și care, potrivit art. 4, se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, prin urmare și cu prevederile art. 519 și următoarele din acest cod.

21. Din coroborarea dispozițiilor speciale cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 cu prevederile generale ale art. 519 din Codul de procedură civilă rezultă că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în virtutea acestui act normativ cu caracter special, presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal

sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;
- (iii) existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

22. Evaluând sesizările conexe, pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că primele două cerințe de admisibilitate sunt întrunite.

23. Astfel, litigiile în cadrul cărora s-au formulat sesizările, ce au fost conexe la nivelul instanței supreme, se află în curs de judecată în primă instanță la Tribunalul Galați — Secția I civilă, respectiv la Tribunalul Prahova — Secția I civilă.

24. Pe de altă parte, litigiile se circumscriu domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, tribunalele fiind învestite cu judecarea unor cereri formulate de salariații încadrați în unitate medico-socială publică, instituție publică specializată, cu personalitate juridică, în subordinea autorităților administrației publice locale, care acordă servicii de îngrijire, servicii medicale, precum și servicii sociale persoanelor cu nevoi medico-sociale, respectiv în instituție publică de interes local, cu personalitate juridică, organizată în subordinea consiliului local al municipiului. Obiectul cauzei vizează stabilirea și plata unor drepturi de natură salarială ale angajaților asistenți medicali ori infirmiere, personal de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar, respectiv asistenți personali ai persoanelor cu handicap, categorii de salariați cuprinse în sfera personalului plătit din fonduri publice. În acest sens se rețin prevederile art. 7 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 care prevăd că „Stimulentul de risc acordat potrivit dispozițiilor alin. (5) [...] se plătește din fondul de salarii al furnizorului de servicii sociale. Sumele necesare plății stimulentului de risc se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Muncii și Protecției Sociale, de la poziții distincte de cheltuieli, respectiv transferuri către bugetele locale pentru furnizorii de servicii sociale publice și transferuri către furnizorii de servicii sociale private.”

25. Celelalte condiții de admisibilitate decurg din existența unei chestiuni de drept, în sensul că impun legătura acesteia cu soluționarea cauzei pendinte pe rolul instanței de trimitere, respectiv absența unei dezlegări a acesteia într-un mecanism de unificare jurisprudențială ori a unui recurs în interesul legii în curs de soluționare care să aibă ca obiect aceeași chestiune de drept.

26. Așadar, pentru ca aceste condiții de admisibilitate să fie întrunite, este necesară existența unei chestiuni de drept.

27. Prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 impun ca o condiție de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile existența unei „chestiuni de drept” veritabile, aptă a declanșa acest mecanism de unificare a practicii judiciare, iar noțiunea de „chestiune de drept” are înțelesul dat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, deoarece termenii folosiți de legiuitor sunt aceiași, iar art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede că „Dispozițiile prezentei ordonanțe de

urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

28. În consecință, contrar celor reținute prin cele două încheieri de sesizare, art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu instituie în sarcina instanțelor specializate în materia prevăzută de art. 1 din ordonanță obligația de a declanșa mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile în orice situație în care este identificată o chestiune de drept ce nu a primit o rezolvare de principiu din partea instanței supreme, ci numai în acele cazuri în care chestiunea de drept în discuție reflectă acele trăsături (cu excepția noutății), pe care Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept le-a subliniat în mod constant în jurisprudența dezvoltată în aplicarea dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, cu care ordonanța de urgență se completează.

29. Semnificația diferenței de regim juridic dintre cele două proceduri de sesizare a instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile — cea de drept comun, reglementată de art. 519 din Codul de procedură civilă, și cea specială, prevăzută de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 — este cu totul alta: în procedura de drept comun, completul de judecată din ultimă instanță, atunci când constată existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, de care depinde soluționarea pricinii, are posibilitatea de a sesiza instanța supremă pentru o dezlegare de principiu — adică are un drept de opțiune, putând, însă, la fel de bine să aleagă să nu solicite o dezlegare de principiu prin mecanismul hotărârii prealabile, chiar dacă problema este una dificilă. Dimpotrivă, în procedura specială a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, atunci când instanța de judecată constată existența unei chestiuni de drept — reale și veritabile — de care depinde soluționarea pricinii, este obligată să sesizeze instanța supremă prin mecanismul hotărârii prealabile, fără a mai avea un drept de opțiune; însă condiția existenței unei chestiuni de drept — adică a unei chestiuni reale și veritabile de drept, cu un anume grad de dificultate — de care să depindă soluționarea pe fond a litigiului rămâne în continuare aplicabilă.

30. Astfel, admisibilitatea investiției Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu poate fi desprinsă de condiția existenței unei chestiuni reale, veritabile de drept care să necesite recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile.

31. Prin raportare la aceste exigențe se constată că sesizările conexe nu întrunesc condiția de admisibilitate subsumată cerinței ca acestea să privească o „chestiune de drept” care să fie reală, dificilă, generată de nevoia lămuririi sensului și înțelesului unei norme de drept imperfecte, lacunare sau neclare, aptă să devină sursă a unor interpretări divergente și, pe cale de consecință, a unei jurisprudențe neunitare.

32. Totodată, se reține că, potrivit art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, încheierea de sesizare trebuie să cuprindă și punctul de vedere al completului de judecată, care astfel este primul ținut să stabilească dacă există o problemă de interpretare a textului legal, care implică riscul unor dezlegări ulterioare diferite în practica judiciară.

33. Această exigență legală, subsumată condiției privind ivirea unei chestiuni de drept, a fost în mod constant subliniată în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se că încheierea de sesizare trebuie să releve reflectă judecătorilor din completul învestit cu soluționarea cauzei asupra diferitelor variante de interpretare posibile și asupra argumentelor de natură să le susțină, pentru a da temei inițierii mecanismului de

unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă (Decizia nr. 80 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 14 ianuarie 2025, Decizia nr. 84 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 13 ianuarie 2025).

34. Or, și din această perspectivă se constată caracterul deficitar al încheierilor de sesizare, din care rezultă că instanțele de trimitere nu au avut nicio dificultate în interpretarea normelor legale și nici nu au arătat argumentele pentru care consideră că problema de drept în discuție este susceptibilă a da naștere unor interpretări diferite. În contextul în care din cuprinsul încheierilor de sesizare nu rezultă care ar fi dilema instanțelor de trimitere cu privire la posibile interpretări diferite ale cadrului legal și nici obstacolele întâmpinate în îndeplinirea obligației de a interpreta și aplica norma legală în litigiul cu care este investită, se impune concluzia că problemele de drept supuse interpretării nu ridică o reală dificultate, neexistând riscul apariției unei practici neunitare, de natură să justifice intervenția instanței supreme.

35. În privința sesizării formulate de către Tribunalul Galați în Dosarul nr. 1.873/121/2023, înregistrată cu nr. 3.033/1/2024, instanța de trimitere solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să stabilească dacă personalul ce este încadrat în cadrul unei unități medico-sociale putea beneficia de stimulentele de risc prevăzute la art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 166/2021, în condițiile în care unitatea medico-socială a furnizat servicii sociale și medicale fără să dețină licență de funcționare și certificat de acreditare.

36. Potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 166/2021, „se aprobă acordarea, o singură dată, a unui stimulent de risc în cuantum de 2.500 lei brut, pentru angajații centrelor rezidențiale de îngrijire și asistență a persoanelor vârstnice, centrelor rezidențiale pentru copii și adulți, cu și fără dizabilități, precum și pentru angajații centrelor rezidențiale destinate altor categorii vulnerabile, ale furnizorilor publici și privați, prevăzute în Nomenclatorul serviciilor sociale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 867/2015 pentru aprobarea Nomenclatorului serviciilor sociale, precum și a regulamentelor-cadru de organizare și funcționare a serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare, care au fost izolați preventiv la locul de muncă pe perioada stării de urgență. Furnizorii de servicii sociale au obligația de a fi acreditați, iar serviciile sociale din subordinea lor să fie licențiate sau, după caz, să dețină aviz de înființare sau reorganizare ori plan de restructurare avizat”.

37. Problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate, în condițiile în care dispozițiile legale anterior citate nu prezintă nicio neclaritate în redactarea și conținutul lor, acestea reglementând în termeni clari, neechivoci că furnizorii de servicii sociale au obligația de a fi acreditați, iar serviciile sociale din subordinea lor să fie licențiate sau, după caz, să dețină aviz de înființare sau reorganizare ori plan de restructurare avizat.

38. În realitate, instanța de trimitere solicită instanței supreme să facă o aplicare a textului de lege în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei, în sensul de a indica instanței de trimitere dacă trebuie să admită sau să respingă acțiunea reclamanților.

39. Formularea în acești termeni a sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile nu se circumscrie însă exigențelor legale, pentru că nu urmărește, în realitate, o interpretare și o dezlegare de principiu asupra unor norme neclare, lapidare, incoerente, ci, dimpotrivă, pune o problemă de temeinicie a acțiunii ce face obiectul Dosarului nr. 1.873/121/2023.

40. Or, acesta este atributul instanței de trimitere, în virtutea plenitudinii ei de jurisdicție, de a stabili, în concret, în urma analizării materialului probator, a cererilor și susținerilor părților, dacă acțiunea cu care a fost sesizată este sau nu este temeinică.

41. În ce privește sesizarea ce face obiectul Dosarului nr. 487/1/2025 se reține că aceasta privește eligibilitatea asistenților personali ai persoanelor cu handicap grav pentru a beneficia de stimulentele de risc prevăzute la art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 în perioada 15.03.2020-15.05.2020 (starea de urgență).

42. Chestiunea de drept supusă dezlegării nu ridică serioase dificultăți de interpretare, în condițiile în care dispozițiile legale ale art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 nu sunt imperfecte, lacunare ori contradictorii.

43. Astfel, Înalta Curte constată că textul legal al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 82/2020, prevede că beneficiarul stimulentei de risc reglementat de această normă este „personalul din domeniul asistenței sociale și comunitare, indiferent de forma de organizare a furnizorului de servicii sociale, implicat direct în sprijinirea și/sau îngrijirea persoanelor în vârstă, a copiilor, a persoanelor cu dizabilități și a altor grupuri vulnerabile”.

44. Prin Legea nr. 166/2021, care a modificat alin. (5) al art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020, legiuitorul a stabilit că stimulentele de risc se acordă „angajaților centrelor rezidențiale de îngrijire și asistență a persoanelor vârstnice, centrelor rezidențiale pentru copii și adulți, cu și fără dizabilități, precum și angajaților centrelor rezidențiale destinate altor categorii vulnerabile, ale furnizorilor publici și privați, prevăzute în Nomenclatorul serviciilor sociale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 867/2015 pentru aprobarea Nomenclatorului serviciilor sociale, precum și a regulamentelor-cadru de organizare și funcționare a serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare, care au fost izolați preventiv la locul de muncă pe perioada stării de urgență”.

45. Pe de altă parte, astfel cum rezultă din jurisprudența evidențiată la pct. VIII din prezenta decizie, se constată că instanța supremă a statuat anterior, în mecanismele de unificare a practicii judiciare, cu referire la aplicarea în timp a legii, în sensul că prin Decizia nr. 26 din 14 noiembrie 2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în Dosarul nr. 1.938/1/2022, s-a stabilit că „Dispozițiile art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin deconectate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 82/2020, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 166/2021 privind modificarea și completarea art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin deconectate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență, nu sunt aplicabile cererilor aflate în curs de soluționare pe rolul instanțelor judecătorești la data intrării în vigoare a Legii nr. 166/2021”.

46. Astfel, asupra problemei de drept care a primit o dezlegare diferită din partea instanțelor naționale generată de rezolvarea diferită a unui conflict de legi în timp, având în vedere intervenția repetată a legiuitorului asupra aceleiași norme prin care s-a modificat succesiv domeniul de aplicare a acesteia, atât în privința destinatarilor normei, cât și a condițiilor și cuantumului stimulentei acordate retroactiv pentru o prestație realizată în perioada stării de urgență, în absența unor norme tranzitorii explicite, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat deja o decizie cu caracter obligatoriu.

47. Prin Decizia nr. 26 din 14 noiembrie 2022 s-a reținut, printre altele, că prestația din perioada stării de urgență este o situație juridică epuizată (*facta preaterita*), însă, refuzul acordării stimulentei de risc poate fi sancționat în justiție în temeiul normei în vigoare la data promovării cererii introductive în instanță, întrucât aceasta constituie cauza cererii de chemare în judecată (*causa debendi*), opțiunea reclamantului de a formula cererea în instanță, urmată de înregistrarea ei, fiind faptul juridic relevant pentru soluționarea conflictului de legi în timp.

48. Reținând că problema de drept a alegerii variantei normative incidente în soluționarea litigiului a fost tranșată cu caracter obligatoriu, iar prevederile art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 au fost modificate prin Legea nr. 166/2021 (act normativ mai restrictiv), prin care stimulentele pentru risc a fost reconfigurat sub aspectul beneficiarilor și condițiilor de acordare, instanța supremă apreciază că problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate, în condițiile în care dispoziția legală nu prezintă nicio neclaritate în redactarea și conținutul său, aceasta reglementând în termeni clari, neechivoci că stimulentele de risc se acordă pentru „angajații centrelor rezidențiale de îngrijire și asistență a persoanelor vârstnice, centrelor rezidențiale pentru copii și adulți, cu și fără dizabilități, precum și pentru angajații centrelor rezidențiale destinate altor categorii vulnerabile, ale furnizorilor publici și privați, prevăzute în Nomenclatorul serviciilor sociale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 867/2015 pentru aprobarea Nomenclatorului serviciilor sociale, precum și a regulamentelor-cadru de organizare și funcționare a serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare”.

49. Înalta Curte subliniază că interpretarea unei norme juridice se realizează prin corelarea ei cu alte dispoziții legale și principii generale de drept care sunt contemporane prevederii legale ce se impune a fi interpretată și aplicată într-un litigiu concret, presupunând o abordare gramaticală, logică, sistematică, teleologică și istorică.

50. În acest context, se reține că, potrivit art. 5 pct. 6 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, asistentul personal al persoanei cu handicap grav este definit ca fiind persoana care supraveghează, acordă asistență și îngrijire copilului sau

adultului cu handicap grav, pe baza planului de abilitare-reabilitare pentru copilul cu handicap, respectiv a planului individual de servicii al persoanei adulte cu handicap, iar, potrivit pct. 7 al aceluiași text normativ, asistentul personal profesionist este persoana fizică atestată care asigură la domiciliul său îngrijirea și protecția adultului cu handicap grav sau accentuat, aflat în condițiile precizate de lege.

51. Înalta Curte reamintește faptul că scopul procedurii hotărârii prealabile este acela de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu consecința prevenirii sau sistării divergențelor jurisprudențiale în fază incipientă, în cadrul acestui mecanism nefiind posibilă o determinare, în concret, de către instanța supremă, a elementelor care conturează raționamentul juridic, pentru ca, ulterior, instanța de trimitere să recurgă la punerea punctuală în aplicare a acestuia la raportul juridic dedus judecății. Instanța supremă nu poate fi investită, în cadrul acestei proceduri, cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei aflate pe rol, atribut care se impune cu necesitate să rămână în sfera de competență exclusivă a completului de judecată legal investit cu soluționarea procesului (Decizia nr. 62 din 28 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1277 din 18 decembrie 2024).

52. Așadar, întrebarea ce face obiectul sesizării din Dosarul nr. 487/1/2025 nu vizează o lacună legislativă sau o interpretare neunitară între instanțe, ci instanța de trimitere urmărește a se statua dacă, în baza definiției oferite de Legea nr. 448/2006, asistenții personali ai persoanelor cu handicap grav fac parte dintre beneficiarii stimulentei de risc prevăzut de art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020. Or, aceasta este o problemă de aplicare a legii la o speță concretă, iar nu o problemă de drept abstractă și generală, care poate fi dezlegată în cadrul procedurii privind dezlegarea unei probleme de drept.

53. În concluzie, se constată că întrebările adresate de către cele două instanțe de trimitere nu relevă o chestiune de drept veritabilă, concluzie dedusă din conținutul normativ clar al dispoziției vizate de sesizare, astfel încât sesizările conexe sunt inadmisibile, nefiind îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate din art. 2 alin. (1) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

54. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată Tribunalul Galați — Secția I civilă în Dosarul nr. 1.873/121/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă personalul ce este încadrat în cadrul unei unități medico-sociale putea beneficia de stimulentele de risc prevăzute la art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin decontate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență, astfel cum a fost modificată, în condițiile în care unitatea medico-socială a furnizat servicii sociale și medicale fără să dețină licență de funcționare și certificat de acreditare.

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea conexată formulată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.439/105/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă asistenții personali ai persoanelor cu handicap grav pot beneficia de stimulentele de risc aferente perioadei 15.03.2020-15.05.2020, în baza dispozițiilor art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2020 pentru aprobarea unor măsuri de sprijin decontate din fonduri europene, ca urmare a răspândirii coronavirusului COVID-19, pe perioada stării de urgență.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 5 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Raluca Emilia Leote

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

